

Martijn Benders

Sauseschritt

v a n g e n n e p
—
a m s t e r d a m

Liefdesverdriet

Mijn vriend zei: het komt wel goed, blij kalm.
Bestudeer hoe je yoghurt maakt.
Die komt helemaal vanzelf na de infectie.
Laat het rusten
in een gemoedelijke omgeving
met aangename temperatuur.

Mijn vriend is een Turk.
Die doen graag overal yoghurt op.
Ik ben Hollander, ik geloof in karnemelk.
Daar moet je flink voor schudden.

[9]

Turken kennen het als 'Ayrán', maar het heeft lagere status.
Je zwemt naar het paradijs door het yoghurtmeer.
Ayrán drinken ze in de hel, tussen politici en schapendarmen.

Ik heb het geprobeerd,
tot aan mijn nek stond ik in het yoghurtmeer,
maar ik kan geen hemelpoort zien
zonder er flink aan te rammelen.

De bonnefooi

Het is het kerstene van de dood met ansichtkaartjes.
Het bromtollen van de ondergang
boven eindeloze gespaarde zegels
in oma's la. De gouden gewichtjes
die een gemeend woord achterna snellen,
een eenzame hanenpoot op een alinea.

Zwarter dan de monotone frietvork van de dood,
eenzamer dan fietsenrekken in de regen,

[15]

ze slopen de zwemparadijzen weer,
buurtkroegen gaan op slot,
overal dichtgetimmerde ramen,
kaartjesmachines, kapotjes.

Vraag vergiffenis aan Jezus

Magere Hein vergaf mij nooit
omdat ik in zijn neusgaten bloemen plantte.
Met een zwerm begrafenissen om zich komt hij
en benige handen die mij koud willen maken.

[26]

Doop je pen, oude notaris, in de blauwe inkt
van de Golf van Lion, schrijf met je beste hand
en zie wat van mijn lichaam is geworden
als ziel en lijf niet langer verstandig doen.

Graaf een bescheiden kuil recht langs zee,
naast mijn vrienden, de dolfijnen.
Waar ik ooit als vijftienjarige,
ontdekte dat leeftijd alleen niet genoeg is.

Waar ik de eerste lessen in de liefde leerde
in dat fijne zand op elkaar te teren
zoals alleen liefde de eigen honger kan zijn
in de eeuwige vloedlijn van het gemis
je komt elkaar nooit voorbij omdat de tijd
je uiteindelijk bij de kladden grijpt.

Ode aan de ijsvlinder

Waar de buik het domein van de linksdraaiende hipsterbacteriën is
die het brein aansturen vanuit de darmen (wij zijn vlinders!)
is de ivoren toren van de ruggengraat het domein
van de ware vlinder in het menselijk: de ijsvlinder.

Je kent hem als de koude rilling
die over je rug kruipt als je een grens nadert, het is net
of er iemand door je heen bladert, je leest als een boek.

[70]

De nazi's zochten de holle aarde. De ijsvlinder jouw huid.
Dat is een bloem waarop het droomt te willen rijpen.

Wie ooit sneeuw heeft horen fluiten in de zon
begrijpt dat deze vlinder in de eenhoorn van je rug
niet meer terug kan: iets nekt hem, keer op keer.

In het orgel van je buik draaien ze weer een pirouette,
de liefde, de tijdrekkende liefde, het heeft geen evenknie.

Maar ijzige stilte wordt deel van hen die zoeken
naar de achterkant van deze spiegelpoëzie.

Als de parachute niet werkt

Je trekt
aan de laatste godverdommese ring en niets klapt,
de eindeloze bossen onder je zoomen in
en je schreeuwt om dat ene meisje, de enige
die nog altijd aan je lippen hing – Ring! Ring!

Je mobieltje gaat. Je graait in je luchtdichte pak.
Het is de huurbaas. Wat een ongelofelijke zak!
Het groen stormt op je af.

[84]

Maagdelijk groen. Smeerkezengroen.

Een zenuwpees
bestelt chinees in het chinees.